

Profesionalna košarka: živjeti luksuzno?

Bila je 2004. godina. Samo je 16 sekundi bilo do kraja naše utakmice protiv Real Madrida kada me trener zapazio. Imao sam 19 godina tada i bio sam više nego malo nervozan...

12.10.2010.

Duboko sam udahnuo, skinuo svoju trenirku i otrčao na teren. Netko mi je dodao loptu blizu ruba igrališta. Lažnjak, i krenuo sam u dribling

prema obruču. Ali centar Real Madrida zabio se u mene. Majko moja, kako je to boljelo! Dva slobodna bacanja. Oba su ušla. Uh! Opustio sam se čuvši zvuk sirene. Utakmica je gotova. Bacio sam pogled gore na semafor. Kako su nas potukli! Ali da me moj djed Enrique, koji me znao voziti na utakmice, sada vidi, kako bi bio sretan...

No bar je moja prva utakmica na poziciji braniča u klubu CB de Granada gotova. Ali još uvijek neznam da li će se moj san o igranju u prvoj ligi ostvariti. Kažem si "Budi oprezan, ne dopusti si da ti to udari u glavu". Pokupio sam opremu i ukrcao se na bus. Ljudi koji su prolazili pogledavali su nas kao da smo važni. Kao da su govorili: "Pogledaj te dečke...oni mora da žive raskošno!"

Ali ne. Naš život nije tako osobit. Mi se vraćamo u realnost svaki puta

kada pokušavamo ugodno smjestiti svoje noge u busu. Moj problem je malen naspram našeg centra koji sa 210 cm visine mora gužvati svoje noge između sjedala. Istina je da se ja, sa 190 cm ne ističem među ostalim suigračima.

U busu su mi počele nekakve glupave misli prolaziti glavom: "Sad si igrao protiv Real Madrida, sad će te sve djevojke obožavati i bit ćeš slavan." Okrenuo sam misliti na igre kada sam tek počinjao kao igrač košarke.

Sjećam se vrlo dobro. Bilo je napeto na tribinama. Roditelji su vikali, djeca su trčala uokolo, a trener se derao sa ruba igrališta. Ja sam bio na klupi, gledao sam kako jedan dječak igra obranu bez nekog intenziteta. Izgubivši strpljenje, uzviknuo sam, izživciran njegovom lijenošću: "Ali ti si beskoristan tamo!" Na tribini je jedna djevojka poskočila: "Kako misliš beskoristan? Taj dječak uopće

nije loš. Jesi li ga stvarno gledao?" Iznenaden, nisam se mogao sjetiti ničega što bih joj rekao. Kako nikad nisam volio rasprave, sjeo sam potopljen u klupu dok se moje lice počelo crvenjeti.

Prošlo je više utakmica. Sa 14 godina bio sam proglašen izvanrednim igračem u Granadi, te sam pošao pokupiti tu nagradu. Bio sam vrlo nervozan... i vrlo sretan. Kao i moji roditelji. Kada sam silazio sa postolja, ista djevojka se opet pojavila. "No, no, i ti si taj kojemu su dali nagradu? Pa, no.." Dvije stvari bile su jasne: da sam se opet počeo crvenjeti i da ta djevojka... ima karakter.

Ispostavilo se da je Julia (tako se zvala ta jaka i odlučna djevojka) isto igrala košarku (čak bolje nego ja). S vremenom, jer smo imali zajedničke interese, upoznali smo jedan drugoga vrlo dobro i na kraju sam se zaljubio i mi smo se zaručili. U

međuvremenu, moj život je postajao dosta iscrpljujuć. Putovao sam po SAD-u. Kad sam se vratio u Španjolsku odlučio sam studirati ekonomiju, kombinirajući to s mnogim satima treninga i putovanjima u razne gradove. Trener me je savjetovao: "Smiri se Gonzalo. Uzmi vremena. Vježbaj jednom dnevno i hodaj na predavanja. Ovo je dug put i tek si na početku."

U to vrijeme mislio sam da su krize u sportu nešto osobno, da se moraš sam s time nositi... Ali Julijina majka naučila me puno kada se razbolila i umrla od raka: mi živimo za druge, i u patnjama i u radostima. Nismo rođeni i ne umiremo sami.

Neprestano sam se pitao "Kako je moguće da majka od moje zaručnice prihvaća patnju svaki dan, a opet je tako sretna." To nisam mogao razumjeti. U njezinoj bolesti, Julijina majka živjela je "male stvari". Bilo je

tamo, u njezinu osmjehu, njeno držanje pri susretu. Ne znam kako da to objasnim. Lagano je ali i teško to sročiti u riječi...

Na kraju sam shvatio da je ona odražavala kršćanski duh Opusa Dei. Za mene Bog je bio samo prisutan na nedjeljnim misama i u velikim trenucima moga života: kada je lopta ušla u koš, kada smo pobijedili utakmicu... A tamo, u tom domu, sa mojom bolesnom budućom punicom, otkrio sam da, iako si visok i jak, Bog je s tobom zato jer si maleno i siromašno dijete.

Sada sam i ja u Opusu Dei i pokušavam provesti trenerov savjet o malim stvarima i u drugima sa važnošću jednaku onom odlasku svaki dan na misu ili vjenčanju, kojeg smo imali prije mjesec dana, oženivši onu curu sa karakterom.

Sada imam 24 godine i više nemam tetovaža na rukama, ali na mojim

tenisicama su otisnute riječi "Sve za tebe." Bile su tamo čak i prije nego što sam se oženio. Upotrebljavam to da bih objasnio mojim suigračima da igramo drugačiju utakmicu sa puno većim ulozima: prvenstvo vječnog Života.

Na kraju znam da život ima svoje uspone i padove... ali mi imamo Boga koji je postao čovjekom za nas prije 2000 godina, i za kojeg sam siguran da nastoji biti blizu, dok ja i dalje uživam u putovanjima sa svojim suigračima u busu, slušanju glazbe, slavljenju naših pobjeda... I da! Otkako sam u Djelu (Opusu Dei), kada god sam na terenu, tražim anđela čuvara koji sjedi na tribinama prekriženih nogu držeći transparent na kojemu piše: "Još uživa u igri i uživa u Životu. Tvoj djed Enrique... koji je s Bogom."

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/profesionalna-kosarka-
zivjeti-luksuzno/](https://opusdei.org/hr-hr/article/profesionalna-kosarka-zivjeti-luksuzno/) (21.04.2025.)